

Zespół artystyczny a tożsamość instytucji teatralnej. Paradygmat zespołowości w Teatrze Polskim we Wrocławiu w latach 2006-2016

Czy zespół teatralny może być czymś więcej niż grupą wykonawców grających w spektaklach? Czy wspólna praca artystów może wpływać na to, czym staje się instytucja teatru? Na te pytania odpowiada projekt poświęcony działalności Teatru Polskiego we Wrocławiu w latach 2006–2016 – jednemu z najważniejszych teatrów publicznych w Polsce tego czasu.

Celem projektu jest zbadanie, w jaki sposób zespół aktorski – jako wspólnota ludzi, wartości i praktyk – współtworzy tożsamość instytucji teatralnej. Zwykle patrzymy na teatr przez pryzmat jego liderów: dyrektorów, reżyserów czy pojedynczych twórców. Ten projekt proponuje inne spojrzenie – pokazuje, że to właśnie zespół, dzięki swojej ciągłości, codziennej pracy i relacjom wewnętrznym, może być siłą spajającą i definiującą teatr w dłuższej perspektywie.

Pomysł na badania wynika z potrzeby zmiany perspektywy w myśleniu o instytucjach kultury. W dobie zmian organizacyjnych i napięć wokół publicznego finansowania kultury warto zadać pytanie, co naprawdę buduje wartość i trwałość instytucji – nie tylko program artystyczny czy reputacja dyrektora, ale także wspólnota zespołu artystycznego w relacji z pozostałymi pionierami teatru. Teatr Polski we Wrocławiu był miejscem, w którym podczas kryzysu w 2016 roku okazało się, że większa część zespołu potrafiła się zjednoczyć w walce o kształt teatru, jaki dotychczas realizowali. Działanie zespołu artystycznego w 2016 roku było wzorem dla kolejnych instytucji i ich zespołów. Podobna potrzeba obrony dotychczasowej pracy pojawiła się następnie w Narodowym Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, czy w Teatrze im. Stefana Żeromskiego w Kielcach.

W ramach projektu prowadzone będą kwerendy w archiwach i instytucjach teatralnych, przeprowadzona zostanie analiza repertuaru i spektakli, a także wywiady z członkami zespołu Teatru Polskiego we Wrocławiu z badanego okresu. Jako forma podzielenia się wynikami badań z szerszą publicznością, powstanie również wystawa fotograficzna ukazująca życie teatru od wewnątrz podczas pracy nad danym przedstawieniem. Badania zakończą się rozprawą doktorską oraz publikacjami naukowymi.

Spodziewanym efektem projektu jest nowa propozycja myślenia o teatrze publicznym – jako wspólnocie, nie tylko hierarchii. Projekt ma również praktyczny wymiar: może stać się inspiracją dla tych, którzy szukają bardziej demokratycznych i zrównoważonych modeli zarządzania instytucjami kultury. Pokazuje, że warto inwestować w trwałość zespołu, bo to właśnie on może być fundamentem siły teatru: jego ciągłość może gwarantować wysoką jakość artystyczną.